

שמועה רביעית-חמישית – שנה שלישית - שיעור 18 א: "אחד" – המשכת המוחין

חזרה – כוונות 'שמע ישראל'

היום נעסוק בשפע שיורד בק"ש, ואיך הוא מצטייר בתוך הדרוש של האר"י. בזה נסיים את המשפט הראשון: 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'. נשאר לנו ללמוד את-ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", ועוד חובות מ"שמע".

שער הכוונות - דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ו פירוש תיבת אחד :

ועתה נבאר ענין הזווג במלת אחד הנה אחר שכונת להעלות המ"ן אל אימא עלאה תכוין לחבר יחד או"א ותכוין בסוד ידוד אהיה. ידוד באבא. ואהיה באימא ותכוין לשלבם ביחד כזה יאההויה"ה ועי"כ מזדווגים ונעשים אחד

אח"כ תכוין בסוד הורדת טפת הזווג מן אבא אל אימא ושהטיפה ההיא היא הויה א' ביודין דע"ב כנדע כי הויה דיודין הוא באבא ולכן גם הטיפה הנמשכת ממנו היא דיודין וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל.

והנה עדיין הטפה הזו ברדתה ממוח אבא אין בה ציור והיא בסוד כללות אחד ולכן תכוין כי אח"כ ברדתה תוך מעוי דאימא אז היא מקבלת הציור ומצטיירת ונעשים ממנה ד' מוחין אל ז"א שהם חו"ב ודעת כלול מתרוייהו וה"ס חו"ג

בישמע ישראל', עשינו הכנה לעליה, השלמת מוחין דיניקה- זה היה שלב ראשון.

הויה-אלוקינו הויה-ה', עברנו מהתדיר לשאינו תדיר, ועוררנו את יחוד או"א עילאין, הויה-בחכמה, אלוקינו ושם אהיה-בבינה. יחוד הויה-אהיה-מתעורר ב'הויה-אחד', ע"י הארת הדעת שמחברת אותם. המזלא, שהוא שם ע"ב, מעורר את היחוד ביניהם, ובעומק, מעורר גם את יחוד א"א. אלה שלושת ההויות, שנמשכות ומתעוררות בהארת יסוד אבא, מהדעת דאבא, מעתיק ואריך, ובזה מתעורר היחוד שבין אבא לאמא. במובן מסוים, זה 'הויה-אלוקינו הויה-אחד', מקום בו יש רק הויה-אחד. יחוד או"א עילאין, בו אין עוד מלבדו.

עכשיו נעבור ל'הויה-אחד' במובן של העלאת מ"ן. לשם בעצם התכנסנו, לא להגיד ש'אין עוד מלבדו', אלא ליכולת לייצר הארת אחדות לתוך החיים שלנו, ליכולת להצמיח בתוכנו מוחין יצירתיים, שיקחו אותנו לפנים וליחוד. במילה 'אחד', הגיע הזמן של העלאת המ"ן, שהוא עיקר היחוד. הוא יחוד שנוצר לא רק מכח ההתעוררות העליונה, הארת שם ע"ב מלמעלה, הארת אריך, המזלא של אריך ואור העתיק שמגיע איתו, אלא מכח היחוד שיבוא מלמטה, ממקום בו אנחנו נכללים ונמסרים לתוך היחוד. כל זה במילת אחד. מסירות נפש על קידוש ה', מתוך תנועה עמוקה של תשובה, העלאת המלכות והעלאת הז"א יחד אתנו לאו"א, לעורר שם את היחוד בין אבא לאמא, ולבקש את המשכת השפע של האחדות של החיים אלינו. בשם ס"ג נעלה מ"ן, והאור שיבוא אלינו, יהיה אור ע"ב. זה השפע של המ"ד, שאבא משפיע אל מול הבקשה שלנו לקדש את ה'. לקדש את ה', זו מסירות נפשנו על קידוש ה', לגלות את ה', שזו המציאות כולה. המציאות כולה היא שמו של ה'

יתברך, כי אם אנחנו עוסקים מהבינה ומטה, זה נקרא השם הגדול.

כל המציאות, כל הבריאה, כל ההופעה, כל ההתגלות האלוהית בעצמה, היא שם למה שמעבר למילים. למה שמהחכמה ומעלה. כל היש הוא שם לאין, הוא התגלות של האין. לקדש את ה' זה לקדש את ההתגלות האלוהית כולה, יחד עם כל העולמות הנבראים והמופעים. לקדש אותם, להאיר להם מקום של חיים ואחדות שהוא מעבר למופעים.

שם ע"ב, אותו אנחנו מבקשים שיאיר באחד. ימשיך בתוך אמא את הטיפה של אור האחד, תודעת חיים אחדותית, קדושה, שתצמיח תודעת חיים בתוכנו. קודם זה בא לתוך אמא, מקום של התבוננות ושמיעה, זה ה'שמעי' שממנו באנו. שם הטיפה מתחילה, היא מגיעה כאחדות, לפני הבחינות. כשהיא מגיעה לאמא מתחילים להיווצר בתוכה הבחנות של ארבע מוחין. היא מתחילה לגלות את הארבע מוחין שמושרשים, גנוזים בה. זו ההארה של ציור ארבעת המוחין שימשכו מאמא אל הז"א. ארבעת המוחין הם חכמה ובינה, ודעת-שכולל בתוכו חו"ג. זה השלב בו אנחנו נמצאים, במילה אחד.

תודעת ה'אחד' כאורות מקיפים

לא מפורש ככה באר"י, אבל הצעתי, לשמוע את הסוף של היחוד האריכאי ושל או"א העליון. עיקרו של ה'אחד' הוא מרחב מסירות הנפש על קידוש ה'. אבל ה'אחד' הוא גם המרחב של המשכת היחוד שבא מכח המסירות הזו, מקום שבו יש ירידת הטיפה. ירידת תודעת המ"ד שיורדת למציאות. זה העיקר, בשביל זה התכנסנו. שתצמח בנו תודעת חיים חדשה. שתבוא ותתחיל ללכת בתוכנו. זה יהיה תהליך ארוך. זה שיש רצון ומוכנות שלנו ברגע של ברית, רגע של התמסרות טוטאלית שלנו למה שמעבר לכל מה שהיינו עד כה. אנחנו מוכנים לאסוף הכל ולבקש לחיות את החיים שלנו מנקודת עומק של אחדות חיים קדושה. כל זה עדיין במובן מסוים בחיק או"א, זה לא משהו שאני יודע ללכת איתו בחיים, זה לא משהו שנכנס לי באור פנימי. הוא עדיין מקיף אל הז"א. כשהוא נמצא באמא, הוא עדיין מבחינת הז"א סוג של מקיף. זה אמור להיות אורות פנימיים, אבל עכשיו בשביל הז"א זה באמא שלו. זה כתר על ראשו. אמא על רישא דז"א, היא כתר על ראשו. מבחינתנו תודעת האחד הזו היא מקיפה. עצמנו את העיניים בשביל לעשות את זה. מה יקרה כשנפתח את העיניים? האם עדיין נדע את האחד? מה יקרה כשנפתח חדשות? אלה שאלות קשות. האם עדיין נדע את האחד? תהליכי ההולכה של זה בתוך החיים, יהיו המסע שלנו אל תוך שמע ישראל, אל תוך שמונה עשרה. אלה תהליכים שמתמשכים של המשכת המוחין האלה. חלקם בז"א, וחלקם לעבר המלכות. אלה מסלולים שצריכים להפתח בתוכנו. למרות שברגע מסוים בחיים שלנו הצלחנו לגעת בכמיהה, בבקשה הזו, למסור את עצמנו לתוכה, לעורר בתוכנו את הרצון העמוק כלפיה, זו עדיין דרך ארוכה ביחס ליכולת להמשיך אותה.

הארות מוחין דאמא – חיסור האות האחרונה

מה שנמשיך כעת הוא רק הארת מוחין דאמא, הארת מוחין דאבא תמשך רק בשמונה עשרה, באלוקינו ואלוקי אבותינו. הארת אמא היא חסד בשלב ראשון, רק בו' קצוות שלה, והג"ר של אמא עדיין לא נמשכים. זה ישפיע על מה שיכתב ב'אחד', ובישמע ישראל' הלאה. איך מציירים את המוחין כשהם רק מוחין דאמא? איך הם נראים? מה ההבדל אם אני מכניס מוחין דאבא ואם אני מכניס מוחין דאמא? כמו שלאסקימוסים יש הרבה מילים לשלג, ליהודים יש שם הוי-ה ואיתו המון שמות.

יש הוי-ה אחד, אבל יש הרבה גילויים להוי-ה אחד. אנחנו צריכים גם מוחין דאבא וגם מוחין דאמא, במצבים משתנים. זה בד"כ מתבטא מילויים וגוונים שונים של שמות. מוחין דאמא יהיה שם אהי-ה. מוחין דאבא יהיו שמות הוי-ה.

בהרבה מובנים מוחין דאמא הם כמו לבוש למוחין דאבא. המרחב של שם הוי-ה להתממש, זה בתוך אהי-ה. נעסוק היום בשם חדש- שם אהו-ה. שם אהו-ה, הוא שם הדעת. חוכמה בינה ודעת זה הוי-ה אהי-ה ואהו-ה. מכיוון שהארת אמא היא הארה שהיא לא הארה שלמה, אז ההארה שלה תהיה הארה של רק שלוש אותיות. האותיות האחרונות לא יופיעו בשמות של אמא. כשנדבר על הארות אבא, נראה את האותיות שלמות. הוי-ה שלם, אהי-ה שלם, ואהו-ה שלם. אבל בהארות אמא זה יהיה רק יה-ו. בלי ה-ה' האחרונה. יה-ו, בלי ה' אחרונה. שם אהי-ה, בלי ה' אחרונה.

התודעה של אמא היא תודעה דואלית ביסודה, הכח של אמא הוא לייצר קטבים, הבחנות. דרך יצירת קטבים החיים נוצרים, וחלק מהקטבים שלנו זה ימין ושמאל, שמיים וארץ, גוף ונשמה, העולם הזה והעולם הבא. כל השפה שלנו בנויה על קטבים, טוב ורע, מלחמה ושלוש. המציאות הולכת ונבראת דרך יצירת קטבים. אור וחושך, יום ולילה, קטנות וגדלות. זה חלק מהריתמוס שהחיים יוכלו להיווצר דרכו. הרוח היוצרת של הז"א מתפתחת בגלל הקטבים שאמא יצרה במציאות. קוטב אחד זה הגוף, הקוטב השני זה הנשמה. הגוף הוא לא אלוקות. הוא כביכול חושך. ה-ה' האחרונה לא מופיעה, כי רק יה-ו זה אלוקות. ה-ה' האחרונה זה הרובד המלכותי, הוא מגושם, הוא הארץ. השמייים שמיים לה', הארץ- נתנה לבני אדם. היכולת שלנו לגלות את הקדושה שטמונה בארץ, שטמונה בגוף, לייצר תודעת חיים שלמה, תלויה בעץ החיים, לא בעץ הדעת טוב ורע. היא תלויה בתודעה אבהית, שחושפת את מה שנסתר עדיין אצל אמא.

אמא תביא אור אלוקי למציאות, הארץ תקבל מהשמים יה-ו, או אהי-ה. כי הם המלכות. אצלם ה-ה' עדיין לא מתגלה. אנחנו חלק מההופעה האלוקית- יש גוף, יש נשמה, יש בחירה חופשית. הנשמה זה יה-ו. הגוף צריך לבחור להתכלל בנשמה. אם הוא יתכלל בנשמה, אז יהיה הוי-ה אחד. הוי-ה אחד זה שם יה-ו במילואו, גימטריה- הוי-ה אחד. אבל זה יה-ו, יי' ה' ו' במילוי אלפיין הוא הוי-ה אחד. אחד, כי הגוף נכלל בנשמה. הארץ התבטלה אל השמים. זו לא תודעת עץ חיים של אבא, שיש בו יי' ה' ו' ה' שלם, יש בו אהי-ה שלם. מצד שני, הארות אמא זה מה שהופך את העולם הזה לעולם שבו יש תודעות יחוד מורכבות יותר. מתוך עולם של קטבים, של שינויים, יש גילויים יצירתיים יותר של האחד. בסוף אבא יחשוף שהאחדות שנוצרה מתוך המאבק, היא בעצם הרבה יותר פשוטה. כי הגוף הוא קדוש. אז יש כבר שבת, במובן מסוים, ביחס להתמודדויות של עולמות היצירה שאנחנו עובדים איתם כל הזמן. לכן אנחנו לא יכולים לקפוץ שלבים. אנחנו יכולים לדמיין, אבל לא לקפוץ שלבים. קודם כל צריכה לבוא הארת אמא לעולם, ותודעת מוחין פנימיים יותר של תודעות אחדות פנימיות יותר, שבשלב ראשון מייצרים קונטרסט. יצאנו משמות אלוקים של מוחין דיניקה, ונפתחנו לנוכחות של נשמה אלוקית קדושה בתוכנו שרוצה לשכון ולהופיע בנו, אבל יש לנו רובד אחד, מגושם ויצרי. עכשיו מתחילה מלחמה. ספרא וסייפא ירדו כרוכין בהר סיני. יש בחירה, התמודדות, מורכבות וקונפליקט פנימי מתמיד שמתחיל להיווצר בתוכנו. אוי לי מיוצרי ואוי לי מיצרי. זה עוד לא הר סיני, עוד לא המשכן, בו השכינה יורדת לקרקע, למטה. גם המשכן הוא עדיין לא המקדש. אלו מסעות מישמע ישראל, לעבר תפילת שמונה עשרה.

מוחין של אור פנימי ומוחין של אור חיצוני

*ותכוין כי ד' מוחין אלו ה"ס ד' אותיות דהויה דיודין הנז' כי מן אות יו"ד
נעשית מוח חכמה ומן אות ה"י נעשה מוח בינה ומן אות ו"ו נעשה מוח החסד
ומן אות ה"י אחרונה נעשית מוח גבו'. והנה עתה אשר הם מוחים גמורים יש
להם ארבע שמות גמורים.*

תראה הוי-ה פשוטה, ותראה איך היא מצטיירת לך לארבע מוחין. לארבע שמות שיוצאים מתוך
האחד. מתוך האחד נפתחים ארבע שמות.

*וכבר הודעתך כי אלו המוחים הם בחי 'אור פנימי של המוחין דז"א כי
המקיפי' אינם נכנסין עד תפלת י"ח וכמו שיתבאר שם.*

המהרח"ו הכניס כאן משהו משמועה שנייה- נושא הפנימיים וק"ש והמקיפים בשמונה עשרה.
באופן בסיסי בשמועה רביעית חמישית, גם בק"ש זה פנימי וגם בשמונה עשרה זה פנימי. זה הפנימי
של אמא, וזה הפנימי של גמר ג"ר דאמא ועשר ספירות דאבא. המקיפים בשמועה רביעית חמישית
יבואו בחזרת הש"ץ. בשמועה שנייה, הפנימיים נכנסים כבר בק"ש, ובתפילת שמונה עשרה זה כבר
מקיפים. המהרח"ו לא עשה את ההבחנה הזו, אז הוא שם הכל בבת אחת. בשמועה שנייה אין מוחין
דאבא ומוחין דאמא כפולים. הכל הופעת מוחין אחת. מוחין דאבא, הוא כבר מקיפים, ביחס למוחין
דאמא. אמא בונה את הפנימי שלנו, ואבא בונה את המקיף שלנו. בשמועה רביעית חמישית, אבא
הוא מודרני יותר, הוא שותף מלא לגידול הילדים. יש מוחין דאבא בעיבור, ביניקה, בגדלות, אור
פנימי דאמא, אור פנימי דאבא, ומקיפין דאבא ומקיפין דאמא. זה ההבדל היסודי בין שני השמועות.
אפשר להבין את זה לא רק על דרך המילתא דבדיחותא, עד כמה תודעת אבא פנימית ועד כמה היא
מקיפה. אם אתם מזוהים באור פנימי שלכם עם אמא, באופן טבעי תהיו בשמועה שנייה, ותפילת
שמונה עשרה תהיה המקיפים שלכם, שיאירו וימשיכו את תהליכי הפנימי. אם אבא הוא גם פנימי,
התודעה היא תודעה של שמועה רביעית חמישית, תודעת עץ חיים כאור פנימי, ולא רק כאור מקיף.
אלה ההבדלים בין שתי השמועות.

*גם הודעתך כי אלו המוחין הם מבחי' פנימיות ז"א אשר נקרא בחי' הנשמות
ואינם מבחי' חיצוניות הנק' בחי' העולמות וב' בחי' אלו נתבאר בדרוש א' של
שני ימים טובים של ר"ה וע"ש. גם תעיין בביאור ברכת אבות שביום ר"ה
בתיבת אלקינו ואלקי אבותינו.*

זו פנימיות. את החיצוניות דיברנו ב'שמע ישראל', הישסו"ת, ב'אלוקינו ואלוקי אבותינו' עברנו
לתוך המרחב הפנימי. כל מה שרצינו זה לפתוח את הפנימיות שלנו, זה המעבר מהתדיר לשאינו
תדיר. לעבור מבריאת העולם עד אברהם אבינו והאבות הקדושים, ואולי אפילו מבריאת העולם עד
משה רבינו. משה רבינו פותח את פנימיות העולמות. יציאת מצרים מתחילה לפתוח את פנימיות
העולמות, שמי הוי-ה לא נודעתי להם. בין אם זה אברהם ובין אם זה משה- זה מעבר לצירי
הפנימיות. התהלך לפני והיה תמים. אנחנו לא נשארים בתודעות טבע, אנחנו רוצים ללכת כעם יהודי
להביא תודעות של אחדות, של ברית לתוך המציאות, שפותחים את המעבר של החיים. צורות ארגון
חדשות שנסתרות בתוך הקיום אבל מחכות להתממשותם. זה מתחיל באברהם, אבל ממשיך למשה
רבנו. מבחינה היסטורית שמע ישראל זה המשכו של מעמד הר סיני.

שלב העיבור

גם הודעתך כי עתה בק"ש אינם נמשכין כל המוחין דאור פנימי רק בחי
הו"ק שבהם בלבד והענין הוא כי המוחין הם בחי פרצוף אי כלול מ"ס
המתלבשים תוך נה"י דאימא כי הנצח דאימא נחלק לג"פ והם כנגד קו ימין
דז"א שהם חח"ן שבו. והוד דאימא נחלק לגי פרקין והם מתלבשים בקו
שמאלי דז"א והם בג"ה שבו. ומן היסוד דאימא נעשה ממנו קו האמצעי דז"א
והם דת"י שבו

כל המוחין מגיעים דרך הנה"י דאמא, והנה"י האלה מתחלקים לשלושה פרקין, לכן הם יבנו את
תשע הספירות של הז"א לקומה שלמה. זה מה שיהפוך אותו מו"ק, לבעל עשר ספירות. כי הו"ק
נפתח לתשע ע"י הגי הפרקין של אמא. הנה"י דאמא מגדילה את הז"א לשלושה קווים, חח"ן בג"ה
דת"י.

אנחנו מתחילים להמשיך את המוחין. עד כה עסקנו בהתפתחות הטיפה בתוך אמא, השלב שבתוך
מרחב ההתבוננות הפנימי. עכשיו האחד מתחיל להפתח לתנועה. הצלם נבנה ומתפתח בתוך אמא.
אחר כך הוא יכנס בתוכנו. עכשיו מתרחש שלב העיבור. הכל קורה מאוד מהר, בשש מילים- עברנו
עולם ומלואו.

כך מתאר המגיד ממזריטש את התהליך הזה- היה לנו משהו שידענו אותו, נוצרו לנו עליו שאלות,
הוא נהיה לנו לא מובן, אז עצרנו, שהינו איתנו ונכנסנו פנימה. להתבונן בו. להתבונן במקום בו יש לי
תחושה שמשווא לא שלם, חסר. לא מסתדר. קשה לי. בשלב הזה עצרתי את הדיבור, את הקול. משהו
עצר בי, הרגיש לי תוך כדי שאני מדבר שזה לא זורם, שמשווא פה לא נכון, תקוע. הרגשתי והסתכלתי
על מה שאמרתי וראיתי שיש פגמים או חסרים במה שאמרתי. ברגע הזה אני נכנס פנימה. מעלה
מ"ן את המלכות ואת הז"א. הקול הוא הז"א, זה הרוח, הניגון, המוזיקה הפנימית שבתוך הדיבור
שלי, האיכות הרגשית שהוא נושא בתוכו. הדיבור זה המלכות, הביטוי של מה שאני חושב החוצה
בצורה ברורה. אני חש שיש פה משהו חסר, גם מבחינת הביטוי, גם מבחינת האיכות. אני מרגיש
חוסר שלמות, חוסר נכונות, חוסר מלאות, או- שיש פה באמת גם בעיות, סתירות, אני צריך
להשתכלל יותר ממה שאמרתי. ברגע הזה אני שותק. מתבונן. כלומר, עליתי לאמא. נכנסתי למרחב
של התבוננות. ככה אומר המגיד. עכשיו העליתי מ"ן את זו"ן, אני לוקח את המרחב הדיבורי, את
כל מה שאני יודע עליו ועם מה שחסר לי וקשה לי בו, שזה המ"ן, מה שיש וגם מה שאין, את כל זה
אני מעלה, עם הקול הפנימי והניגון הפנימי והרצון לבקש שזה יצמח ויתפתח ויושלם. שאבין יותר
טוב, שאהיה מסוגל לחיות, להבין, לדעת, להגיד ולארגן את זה בחיים שלי יותר טוב.

עכשיו זה נכנס לעיבור באמא. בשלב מסוים אני מתבונן ואין כלום. הכל עוצר. אם ההתבוננות לא
פתרה לי את הבעיה, התדיר לא סגר את הסיפור, צריך ללכת עמוק יותר. עמוק יותר- זה המקום בו
אני עוצם את העיניים ומתרכז, ואין שם כלום. הכל מתרוקן. אני עוצר לגמרי את כל תהליכי
החשיבה מתוך שתיקה פנימית. זה ממעמקים קראתיך ה'. זה עלה לאבא, למקום של הכרה ללא
חשיבה. זה עולה מ"ן עכשיו. לא עברתי לחשוב על משהו אחר, לא הלכתי לישון. אני לגמרי חושב.
זה שאין שם כלום בפנים- זה בעיה אחרת. זו ההכרה, שהיא עכשיו יראת ה' טהורה. אין שם כלום,
רק בקשה עמוקה להתבונן, להבין ולבקש ידיעה חדשה עמוקה ושלמה יותר שתפתור לי את הבעיה,
את הסתירות, את הקושי. תפתח לי את הדרך ללכת הלאה, להתממש עם זה. אנחנו עושים את זה

בהרבה גרסאות בחיים בלי להיות מודעים. עכשיו נולד זרע חדש. מתנוצצת בי הבנה חדשה, נקודת חיות חדשה. אני מרגיש קצה חוט של ידע חדש. הוא עדיין לא פותח, הוא עדיין נקודה בהיכלא, הוא צריך להזרע, בתוך שדה החשיבה שלי, ההתבוננות הפנימית, ולהתחיל לחוש אותו. אני עדיין לא יודע מה קורה איתו. עדיין שרוי בערפל. זה התהליך של התפתחות זרע החיים בחשיבה.

זה התהליך שהאר"י מתאר עכשיו. י' הגיעה מאבא לאמא באימפולס חי שנושא ידע עמוק בתוכו על האחדותיות של החיים. מה שחשבתי עד כה על המציאות לא עובד. אני לא מצליח להתמודד עם הסתירות והקשיים. נכנסתי פנימה כי הרגשתי את הדיסהרמוניה שזורמת בפנים, בכל מיני רמות. משהו ברמות הביטוי, וגם ברמות הרגשיות, וההכרתיות במוחין של הז"א היה חסר. עכשיו מתחיל משהו להופיע, ואני עדיין שוהה איתו. "ה' אמר שכן בערפל", זה שלב של תהליכי ההתהוות של המוחין. י' שמכילה בתוכה שם הוי-ה, שממולאת ביודיין. דהיינו הכל עדיין נקודות חיים. כל האנרגיה הפנימית היא עדיין נקודה. היא עדיין סתומה. אבל הידע הזה, הנקודה הסתומה הזאת מכילה את כל החיים ומילואיהן. ידע עמוק שכשאני אשהה איתו, אקשיב לו ואלך איתו הוא יצמיח בתוכי משהו חדש, מעבר לכל מה שעשיתי עד כה. רק צריך לתת בו אמון, להיות מסוגל לשהות איתו. צריך להיות מסוגל לעבור איתו תהליכי עיבור.

זה סוג של עיבור שני. יש פה עיבור באמא, של ידע חי, שאני צריך לצמוח איתו. עכשיו זה מתחיל לצמוח בצורה של תנועת חיים שמבקשת התהוות, ויש לה מרחב שהיא זקוקה לו. זה מרחב של אהי-ה, אמון ביכולת שלי לצמוח למשהו חדש, שלא היה עד כה. הוא פותח לי מקיפים חדשים. לא מקיפים במובן של אורות מקיפים, אלא מקיפים כי זה בשלב של עיבור. אני עכשיו בשלב של הריון, של מה שמבקש לצמוח מעבר למה שידעתי עד כה. לשם זה התכנסנו, בשביל להוליד את עצמנו מחדש. זה התכלית של התהליכים שעשינו בתוך תהליכי ק"ש. האר"י מלמד כאן איך עושים תהליכי לידה חדשים שמחדשים את כל היש שלנו.

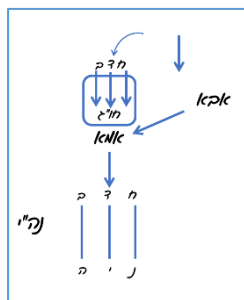
אם השאלה שלי הייתה בעצם שאלה על כל היקום הזה, על אחדות ה', וכל זה עולה בשמע ישראל. הרי בשמע ישראל אנחנו מוסרים את נפשנו על קידוש ה'. זה מקום שהוא שתיקה, שתוק כך עלה במחשבה, שהוא מעבר להבנה שלנו. זאת תורה וזו שכרה? היכולת שלנו לצמוח לידיעת אחדות חיים עמוקה יותר, שפותחת מחדש את כל שפת החיים שלנו, זה התהליך שלנו. הוא מאפשר לנו ללכת הלאה, לשאת פנים, לשאת חיים קדושים בתוך המציאות, וליצור מסע חדש, שלא נתקע בידוע שלנו. לא נתקע בישויות. בתבניות המוכרות של תהליכי הבריאה של הקטנות שלנו. בטח לא של שמות אלוקים.

המהרח"ו לא עוצר בשלב הזה, אלא פשוט אומר - תדע לך, עכשיו הטיפה יורדת, היא באה לאמא. ואמא מתחילה להבחין אותה לארבע מוחין. זה עוד לא ירד לז"א, עדיין זה כמו כתר על רישא דז"א. זה השלב בו אני עדיין שוהה בסוג של ערפל, ונוצר בתוכי אור מקיף שיש בו- אהי-ה, ויש בו- הוי-ה, ויש בו דעת שמתחילה לצמוח בניהם שזה התהליכים של איך לבא ולהופיע את ההתהוות הזאת בתוך תנועת החיים.

המשמעות של מילוי היודיין היא כי יש פה הופעות חיים ראשוניות. אבל הוא אומר- תפתח כל יו"ד- ותהפוך אותה לחכמה, ה"ה- תהפוך אותה לבינה, הו"ו וה"ה האחרונות נפתחות לדעת דחסדים ודעת דגבורות. נפתחת פה תנועה מרובעת ראשונה, או תנועה משולשת ראשונה, שהיא בסיס תנועת החיים. התהוות שבאה לתוך מרחב של צמיחה, של אהי-ה, ותנועה שהולכת להיווצר בניהם. אני צריך לנשום את זה פנימה, ללכת עם זה, לצמוח עם התודעה הזו, ולראות איך אני מצליח לגדול

איתה. זה השלב עכשיו, בו אני עדיין שרוי בערפל. זה מתהווה בי. בק"ש הכל רץ מהר, אבל בחיים שלכם זה מתהווה בכם. הבעש"ט אומר לו, כשיש לך השגה חדשה אל תספר אותה לאף אחד תשעה חודשים. אתה בהריון. הריון מחשבתי. ככה ה"דגל" מסביר את הפסוק של מעמד הר סיני "ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם", להורתם- לעשות מהם הריון. התורה מלמדת אותך איך להכנס להריון בו אתה מתחדש דרכו. בו אתה מוליד את עצמך מחדש. תהליכי ההריון והלידה החדשים הם בעצם דרוש ק"ש דרוש ו'. זה הדרוש הכי מפורט. אפשר להסביר את זה בקצרה, אפשר להסביר את זה בארוכה. זהו שיקוף של תהליך בו אני נמצא בקושי, קושי בסוגיה, קושי באינטראקציה, בשיחה, שאלה שיש לי בחיים, משהו שמדבר איתי ואני קשוב לו, זה יכול להיות בכל מיני רמות.

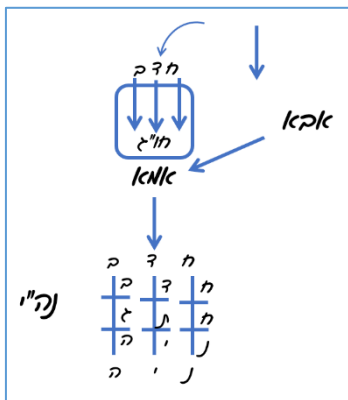
תהליכי כניסת המוחין של אמא

יש את הג' פרקין, יש את הטיפה שיורדת מאבא לאמא, שמצטיירת לארבע. חכמה, בינה, ודעת חסדים וגבורות. זה מצטייר בתוך הרחם של אמא. מרחב ההרהור הפנימי. "מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונות ידלנה". המוחין האלה יבואו בתוך הנה"י של אמא, ודרכה ימשכו למציאות. הנה"י של אמא זה נצח הוד יסוד של אמא, בתוכם יבואו חכמה בינה ודעת.

כל מוחין צריכים לייצר דפוסי למידה חדשים. אם אין לנו דפוסי למידה חדשים, לא יבואו מוחין חדשים. לכן צריכים ללמוד איך ללכת עם זה.

לימודי ה' זה הנה"י דאמא, הרגליים שלה. הרגליים של אמא שמאפשרות לנו לייצר הרגלים חדשים. רגליים כהרגלים. הרגלי תפקוד, הרגלים של דפוסים רגשיים, אותם קיבלנו מהמוחין דיניקה של אבא ואמא. הם לימדו אותנו דפוסים ותפקודים רגשיים. יש רגליים של תהליכי למידה חדשים, יש רגליים שהם תהליכי למידה רוחנית חדשים. איך עובדים מבחינה רוחנית עם דברים. איך הולכים איתם בתוך החיים שלנו. ממקום שיקח אותנו לאותו מקום שאו"א רוצים שנגיע אליו. כל התורה,

במובן מסוים, היא רגליים של העולם הבא שנמשכות אלינו, שמנסות ללמד אותנו ללכת אל העולם הבא. ללכת אל אותו מקום עמוק של הוי-ה אלוקינו הוי-ה אחד'. צריכים רגליים ללכת את זה. הרגליים שמוליכות את המוחין ונכנסות בתוכנו, יתווכו לנו את המוחין כמסע. את המוחין כתנועה, את המוחין כדפוס. דפוס למידה. זה רגליים של אמא, זה הנה"י דאמא. מוחין תמיד באים עם נה"י. לנה"י יש אנרגיה של רגליים. אנרגיה של תנועה, צמיחה, מסע, למידה מתמדת. זה יורד לשלושת הפרקין. לכל רגל יש שלושה פרקים. ביסוד זה יותר מורכב. יש לנו חח"ן, חכמה חסד נצח, בינה גבורה הוד, ודעת תפארת וכביכול יסוד.

והנה כאשר מתחילין לכנס תוך ז"א ולהתפשט בתוכו נכנסים תחילה הפרקים תחתונים דנה"י דאימא בג"ס עליונות דז"א ואח"כ נכנסין ג' פרקים אמצעי' דנה"י דאימא בג"ס עליונות דז"א ונדחין הג' פרקים תחתונים בג"ס אמצעיות דז"א וזהו מה שנעשה עתה בעת הק"ש

קודם כל, יכנסו הנה"י של אמא, בתוך הג"ר של הז"א. המוחין של הקטנות, של שמות האלוקים,

יתחילו להופיע בתוכם שמות הוי-ה. אחר כך יכנסו המוחין האלה עוד קצת, החגיגות יכנסו והם ידחו את הנהי"י למטה. זה שלב בו אני לא רק מסוגל לחשוב ככה, אלא גם להרגיש ככה. אני עדיין מחזיק בתוכי תודעה אחרת, תודעה של שמות אלוקים, לכן אני נמצא בתודעה כפולה. מבחינה פנימית אני כבר מתחיל לחשוב אחרת ולהרגיש מבפנים הרגשות פנימיות חדשות אחרות, אבל משום מה אני עדיין מתפקד לא ככה. אני עדיין מגיב משמות אלוקים, פועל משמות אלוקים. אין לי אינטגרציה בניהם. זה חלק ממה שנצטרך לעשות, לייחד הוי-ה אלוקים. מצד אחד, יש לי תודעה של שמות אלוקים, אבל מצד שני, יש לי גם תודעה חדשה של שם הוי-ה שנכנסה. יש לי קושי. רק עכשיו התחלנו את 'שמע ישראל הוי-ה אלוקינו הוי-ה אחד'. אנחנו עדיין צריכים לחזור עוד פעם לשמוע את הפסוק 'שמע ישראל' כקורא לנו ללכת ולייחד את הוי-ה ואלוקים.

בתוך עולם הז"א שלנו, מתחילות להכנס תודעות חדשות. יש כאן מורכבות שנוצרת. היא תמשך עד- 'ה' אלוקיכם אמת'. הוי-ה אלוקים אמת. היכולת ללכת עם שם הוי-ה בתוך עולמות הטבע, בתוך עולמות של שמות אלוקים, זה להתחיל לייצר תנועה חדשה. תנועה שמחליפה דפוסים וגם תנועה שמייצרת אינטגרציה בין דפוסים. היא מייצרת עולם פנימי. בעולם הפנימי שלי היא מחליפה דפוסים, זו הפנימיות שלי. מצד שני בחינה חיצונית, גם מייצרת אינטגרציה בין דפוסים. אני צריך לנוע בדפוסים חיצוניים משמות אלוקים, אבל עם תנועות עדינות יותר של שמות הוי-ה. אני מתמיר תנועות שפעם הייתי משתמש בהם בכח של שם אלוקים, אב עכשיו אני נע מתוך שם הוי-ה ומממש אותו ע"י הכוחות של שם אלוקים שיש לי.

זה קבלת עול מלכות שמיים ואחר כך קבלת עול מלכות מצוות. עצם זה שאני הולך עם שם הוי-ה עכשיו, כשאני קם, כשאני ישן, בדרך, בלכתך בדרך, זה הנהי"י דאמא, אני שם את זה עלי במשך היום, שם את זה במזוזות הבית שלי, אני מתחיל להכניס תודעה ערה, מודעת של שם הוי-ה בתוך כל עולמות הטבע שלי. אחר כך באי"י, בגשם, במים, בתבואה, בכל ברכת ה' בחיים שלי. אני מתחיל להכניס תודעה של שם הוי-ה, בעומק החיבור הזה, חיבור מצוות וטבע. חיבור מצוות וטבע זה חיבור מסוים של שם הוי-ה ושם אלוקים.

אם נכנסת לכם תודעה חדשה, והחזקתם עד היום תודעה ישנה, יש לכם מורכבות, קונפליקט, או תנודתיות. בתור ילדים, כשהתחלתם לחשוב כבר כתודעה של אנשים יותר מבוגרים, החזקתם גם תודעה של ילדים והיה לכם קונטרסט מסוים. בין להגיב רגשית, מהמקום שלכם, לבין היכולת לחשוב באופן חופשי יותר ולראות את שני הצדדים בו זמנית. יש לכם קונפליקט, בין האגו הפגוע, לבין היכולת לחשוב באופן שמבין את האחר, ורואה את כל הצדדים ביחד. זו מורכבות של כניסת הוי-ה אלוקים. מצד הוי-ה אהי-ה. אתם מבינים, וחשים באופן פנימי את האירוע, אבל מצד שם אלוקים אתם מגוננים על עצמכם, על ההישרדות, הצרכים והאגו שלכם, ולא מצליחים לשחרר. אני יכול גם להרגיש ככה ועדיין להיות בקונפליקט, זה משמעות כניסת המוחין. עד כמה אני מצליח ללכת עם זה בחיים שלי עד שזה מגיע לכפות הרגליים שלי. שזה פשוט לי. שאני כבר פחות חי בקונפליקט, בתודעה של סתירה פנימית, בין התודעות שמות אלוקים של הקטנות שלי, לבין תודעות גדלות.

גם אם אני מבין ורואה את שני הצדדים, אני גם מבין את המקום של הילד, אני עדיין אגיב אליו, מבחינות הסיבות החינוכיות, בשמות אלוקים. אני עדיין אכעס, אבל זה לא יהיה כעס שאני באמת כועס, זה כעס במובן של היכולת להבין שזה מה שצריך לעשות. שבתהליכי השפה שאני עובד איתו, זה עכשיו מה שנכון לו. אם אגיד לו את הסיפור של הגדלות עכשיו, הוא לא יהיה רלוונטי. הוא לא

יהיה נכון לו, או לסיטואציה. זה שאני מבין מה הסאב-טקסט של ההתנהגות שלו, לא אומר שהתגובה שהוא זקוק לה היא לא תגובה של קטנות. לכן אני לפעמים אגיב בשם אלוקים, אבל אני כבר בפנים- זו אנרגיה אחרת. אני לא נופל לקטנות עכשיו. אני אשתמש בזה באופן יותר מווסת, מאשר אם הייתי מגיב רק משם אלוקים. אני אשתמש בזה יותר מדויק.

*אבל מה שנכנס אח"כ בעת תפלי' י"ח הוא כי נכנסין ג' פרקים עליונים דנה"י
דאימא בג"ס עליונות דז"א וג' אמצעי' בג' אמצעיות וג' תתאין בג' תחתונות
והרי נשלמו המוחין דאימא.*

בתפילת שמונה עשרה- נשלמת לנו הקומה של המוחין דגדלות. אנחנו יכולים להתפלל משם, ליצור משם קשר, וזו חלק מהמשמעות שאנחנו מבקשים, עומדים בתפילה עם צרכי הנפש שלנו. הנפש מקודשת. אנחנו יכולים לתת לה לדבר. כי המוחין ירדו עד לרגליים, והמלכות עלתה לאצילות. גם הקיום שלנו עומד לפני ה'. עד שלא הגענו לשם, לא יכלנו. התורה באה מן השמיים, הארץ עושה מצוות, אבל להתפלל היא עדיין לא יודעת.

*ואח"כ ע"ד הנז' נכנסין גם המוחין דאבא ופשוט הוא כי הבחי' העליונות אינם
שויים אל מדרגות תחתונות מהם ולכן אלו הט' פרקים שיש במוחין אין
שמותיהם שויים. אמנם ג' פרקים תתאין יש להם ג' שמות וג"פ אמצעים יש
להם ג' שמות אחרים ולשלשה עליונים ג' שמות אחרים וכל זה במוחין דאימא
וכן יהיה במוחין דאבא וכ"ז הוא בבחי' הלבושים של המוחין שהן נה"י
דאימא או דאבא וגם במוחין עצמן המתלבשים בתוכם יהיה כן .*

והנה בדרושי הציצית ביארנו זה היטב וע"ש

את כל המורכבות של השמות השונים של המוחין.

*אבל מה שצריך לך לכיין עתה בקצרה הוא זה הנה כבר הודעתך כי בד'
אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן
זה ע"ב באבא ס"ג באימא מ"ה בז"א ב"ן בנוקביה*

היתה לנו טיפת ע"ב, היא נפתחה לארבע מוחין, חכמה בינה דעת חסדים ודעת דגבורות, והם נפתחים לעסמ"ב, ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן.

*והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז כי מוח חכמה כנגד אבא ומוח בינה
כנגד אימא ומוח חסד כנגד ז"א ומוח גבורה כנגד נוקביה כנודע כי תרין עטרין
חוי"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות
עסמ"ב.*

זה משפט מעניין שצריך להתבונן בו. המוחין של הז"א בעצם מכילים בתוכם את כל הפרצופים. החכמה שלו זה כמו לחשוב אבא, הבינה שלו זה כמו לחשוב אמא, הדעת דחסדים שלו זה החשיבה של הז"א, והדעת דגבורות שבו זו חשיבה נוקבית. הוא יתן אותה לנוק' בהמשך. אפשר לראות פה את הפרקטל. איך המוחין של הז"א מייצגים את מערך הפרצופים.

אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיו' אבל

הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה וגם כל אהיה הוא בבינה ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן

הביטוי של מוחין דאמא ולא מוחין דאבא, הוא שנכנסות רק שלוש אותיות ראשונות, וה' האחרונה לא נכנסת. כי הארץ היא עדיין לא קודש לה'. סיבה אחרת, היא ששם יה-ו הוא בגימטריה אהי-ה. זה מראה שאבא, שזה שם הוי-ה, הוא בערך של אמא. אמא זה שם אהי-ה, זה עשרים ואחד. שם הוי-ה זה עשרים ושש, פחות חמש זה עשרים ואחת. שם יה-ו זה שם של הארה חכמתית אבל עם תנועה בינתית. תנועה של שם אהי-ה. אני אכוון כאילו שאני רואה פה את זה כע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, שלכל אחד חסרה האות האחרונה- יה-ו בשם ע"ב, יה-ו של שם ס"ג, יה-ו של שם מ"ה, יה-ו של שם ב"ן.

וזה הענין תכוין בד' דאחד איך עתה מוריד את הד' מוחין האלו הנז' אל ז"א הנק' א"ח וזהו כללות מלת אחד א"ח ד' כי הז"א הנק' א"ח מקבל הד' מוחין האלו עתה .

זה שלב ההורדה. עד עכשיו היינו בשלב ההריון של המוחין, שלב העיבור הפנימי של המוחין דאמא, הגיע הזמן להמשיך את זה על הז"א.

תראו כמה תנועות נעשות באחד. רמזנו את היחוד הנסתר של א"א, העלינו מ"ן באחד, והמשכנו מ"ד, מסרנו את עצמנו על קידוש ה' באחד, העלינו עצמנו מ"ן, המשכנו מ"ד באחד, העברנו את תהליכי ההרהורים הפנימיים, שזה המעבר מי' לד', ועכשיו המשכנו את הד' הזאת על הז"א. המילה אחד מתהפכת, ד' לא"ח. זה גם העלאת מ"ן כי זה א"ח וד', א"ח-זה הז"א, וד' זה המלכות שעולים מ"ן. ייחדנו את אבא ואמא, זה גם אחד, והמשכנו ד'. שזו הטיפת מ"ד שהפכה לד', והנה נמשכת על הז"א עצמו. בהמשך תראו עוד כוונות במילה אחד.

זה תהליך. אם הבנת שהתהליך הזה הוא תהליך בו אתה שוהה בתהליכי הריון, אז התהליכים האלה הם תהליכי קבלה, ללכת עם זה. אתה לא יכול לדלג על שלב. זה תהליך לידה.

בהמשך א"ח זה יהיה ז"א, ד' זו תהיה לאה, שהיא הד' של המלכות. או רחל. זה הצעד הבא, בו זה יורד למלכויות. לאה תהיה עדיין באחד, או במוחין של תפילין. בינתיים הד' שלנו זה המוחין של התפילין, כמו מוחין, כמו תפילין שבאים על הרישא דז"א. כמו הארה שבאה מאמא ככתר והולכת להיכנס לתוכו פנימה. יש כוונות ק"ש שהן ממש כוונות התפילין.

והנה נתבאר איך הם באים מלובשים תוך נה"י דאימא ולכן תכוין ג"כ בעניינם והנה הם ד' שמות אהיה כנודע כי כל אהיה הוא בבינה. אבל עתה לא תכוין בהם אלא בד' שמות אה"י כל א' מג' אותיות בלבד ותכוין לחבר כל מוח עם לבושו כזה.

יוד הי וי"ו אלף הי"י יו"ד.

יוד הי וא"ו אלף הי יו"ד.

יוד הי"א וא"ו אלף הי"א

י"ד יוד הה וו אלף הה יוד :

מילוי יוד"ן, מילוי ס"ג, מילוי מ"ה, ומילוי ב"ן. האור של אבא צריך מרחב בינתי להתממש בתוכו. אם יש לי שם הוי-ה, אבל נשארתי בתודעת לבושים של שם אלוקים? מה יקרה? אני ארצה לממש את ההתהוות. החיים שלי נושאים בתוכם התהוות אינסופית, אבל התבנית שלי היא תבנית סגורה. התודעה שלי של מי שאני ומה שאני היא תודעה סגורה, תודעת טבע. אני מכיר את עצמי, ההורים שלי מכירים אותי, החברים שלי מכירים אותי, יש לי אישיות מאוד ברורה וסגורה. זהו, תקוע. שם הוי-ה לא יכול לממש את האינסוף החי שבו. הוא צריך מרחב של זהות פנימית, שיש בה חופש. שיש בה אהי-ה. יש לו נכונות להכיר בפוטנציאל האינסופי של תהליכי הצמיחה שלנו. רק ככה אבא יכול להופיע, אחרת הוא נתקע בשם אלוקים. אם אין לכם עולם פנימי של אהי-ה, אין לכם חופש לצמוח ואמון באינסופיות של צמיחת החיים, אז אתם תתקעו בשמות אלוקים, בישו"ת, במוחין דיניקה. אני כזה, בילדות שלי הייתי כזה, זה נחמד, אבל תקוע. כמה תספר את זה לעצמך על הילדות שלך. לא שזה לא נכון, אבל זה ישאיר אותך במוחין דיניקה שלך. אם תנסה להביא שם שם הוי-ה, זה לא יעבוד. אתה צריך ללכת מחיצוניות העולמות שלך למוחין דיניקה שלך, ואל היכולת שלך לפתוח את המרחב של פנימיות העולמות, שהוא מרחב שיש בו חופש. איתו הוא פתח את התפילה. אנחנו בגלות, אבל יש לנו חופש פנימי, לפתוח את החיים שלנו, לצמוח, לגעת באינסוף של חיינו. יכול להיות שחלק מהדברים האלה בינתיים יהיו בתהליכי חלום, ותקווה, תהליכים שאני מתחיל לפתוח ולצמוח לתוכם, אבל זו הדרך להתחיל את המסע. בינתיים זה יולד בתוך המרחבים הפנימיים שלנו. אבל המרחבים הפנימיים הם נושאי חיים. מלאי משמעות. הם לא דבר ריק. יש לו כח גם להניע את החיצוניות שלנו. המוחין באים מלובשים בלבושים שלהם, שזו אמא שנושאת בתוכה את המוחין דאבא. אה-י נושא את ה-ו. זה הדי' של האחד. שבאה אל תוכנו, שמתחילה לפתוח לנו, כז"א, את ההשלכות של מה שעשינו בק"ש כתנועות שמתחילות ללכת איתנו לתוך החיים. לתוך-ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. המוכנות ללכת למסע שהוא- בכל לבבנו. עוד מעט נראה גם את המשמעות של בכל לבבנו. עכשיו יש עוד שם אחד שחסר לנו, והוא הדעת.

*והרי הורדנו אל הז"א ב' מוחין הנקרא חו"ב שבו שה"ס שני שמות יה"ו
ואה"י במלוא' כנז"ל בדרושי הציצית. אבל השני מוחין האחרים הנק' חו"ג*

הדעת.

*הם שמות של אהוה כנז' שם. ולכן צריך לכוין ג"כ אח"כ בד' אותיות אהוה
בד' דאחד*

יש לנו גם הבנה, הדי' של האחד מכילה בתוכה לא רק את החכמה והבינה, ארבע מוחין של החכמה שמתלבשים בארבע מוחין של הבינה. המילה אחד מכילה בתוכה- חכמה, בינה, ודעת. היא מכילה בתוכה גם את השמות אהו-ה, שגם הם מכוונים בתוך האחד. אולי הם עומק האחד. זו הדעת שמאפשרת לנוע ולייצר יצירתיות בחיים, אינטגרטיבית.